Springfyrene

Loppen, græshoppen og springgåsen ville engang se hvem af dem der kunne springe højest og så inviterede de hele verden og hvem der ellers ville komme at se den stads, og det var tre ordentlige springfyre, da de kom sammen i stuen.

"Ja, jeg giver min datter til den, som springer højest!" sagde kongen, "for det er så fattigt at de personer skal springe om ingenting!"

Loppen kom først frem, den havde sådanne nette manerer og hilste til alle sider, for den havde frøkenblod i sig og var vant til kun at omgås med mennesker, og det gør nu så meget.

Nu kom græshoppen, den var rigtignok betydelig sværere, men den havde dog ganske god skik på sig og var i grøn uniform, og den var medfødt; desuden sagde personen, at den havde en meget gammel familie i det land Ægypten, og at den her hjemme var højt vurderet, den var taget lige fra marken og sat i et korthus der havde tre etager, alle sammen af herreblade, der vendte den kulørte side indad; der var både dør og vinduer og det skåret ud i livet på hjerter dame. "Jeg synger således," sagde den, "at seksten indfødte fårekyllinger der har pebet fra små af og dog ikke fået korthus, har ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere end de var!"

Begge to, både loppen og græshoppen gjorde således godt rede for hvem de var og at de troede de nok kunne ægte en prinsesse.

Springgåsen sagde ikke noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere og da hofhunden bare snøftede til den, indestod han for at springgåsen var af god familie; den gamle rådmand, der havde fået tre ordener for at tie stille, forsikrede at han vidste at springgåsen var begavet med spådomskraft, man kunne se på ryggen af den om man fik en mild eller en streng vinter og det kan man ikke engang se på ryggen af ham der skriver almanakken.

"Ja, jeg siger nu ikke noget!" sagde den gamle konge, "men jeg går nu sådan altid og tænker mit!"

Nu var det springet om at gøre. Loppen sprang så højt at ingen kunne se det og så påstod de at den slet ikke havde sprunget og det var nu lumpent!

Græshoppen sprang kun halvt så højt, men den sprang kongen lige i ansigtet og så sagde han at det var ækelt.

Springgåsen stod længe stille og betænkte sig, man troede til sidst at den slet ikke kunne springe.

"Bare den ikke har fået ondt!" sagde hofhunden og så snøftede han igen til den: rutsch! sprang den et lille skævt spring hen i skødet på prinsessen der sad lavt på en guldskammel.

Da sagde kongen: "Det højeste spring er at springe op til min datter, for det er det fine af det, men sligt hører der hoved til at falde på og springgåsen har víst at den har hoved. Den har ben i panden!"

Og så fik den prinsessen.

"Jeg sprang dog højest!" sagde loppen. "Men det kan være det samme! lad hende kun have den gåserad med pind og med beg! jeg sprang dog højest, men der skal i denne verden krop til for at de kan se én!"

Og så gik loppen i fremmed krigstjeneste, hvor man siger at den blev slået ihjel.

Græshoppen satte sig ude i grøften og tænkte over hvorledes det egentlig gik til i verden og den sagde også: "Krop skal der til! Krop skal der til!" og så sang den sin egen bedrøvelige vise og det er af den vi har taget historien, som dog gerne kunne være løgn om den endogså var trykt.

* * *